

Zorlu Dönemeçler 2 B7 15

— conı · 02 Nisan 2013

YEDİNCİ BÖLÜM

1. ŞARKÖY- İKİNCİ KÂLP KRİZİ

Sene 1999 Haziran ayı. Gülşen Ankaradan telefon etti. 'Biz bu sene, Şarköy'deki yazlığa geç gideceğiz. önce Arkadaşlarla Hatay,-Harbiye'ye Orada bir müddet kaldıktan sonra da Şarköy'e geleceğiz. Siz şimdiden Şarköy'e gidin, kapının anahtarı bahçivanda, karısı evin temizliğini yapacak.' dedi. Annesiyle de konuşarak bu teklifi kabul ettik.

Ertesi günü Noyan'ın eşi Meral, telefon etti. 'Dede, ben de sizinle Şarköy'e gelebilir miyim? dedi. "Gel kızım, otobüse bin, gel, beraber Şarköy'e gideriz" diye yanıt verdim.. Anlaşılan yazlık iznini almış, Gülşen ile de konuşmuştu. Meral'i alıp Şarköy'e , yazlığa ulaştık.

Ev tertemiz yapılmıştı. O aşağıda, kanepede yatacak, biz de yukarda misafir odasında. Meral aynı zaman da hamileydi.

Yazlıkta günlük yaşantımıza başlamıştık. Yasemin torunu Noyan'ı çok sevdiği için gelini de çok seviyordu. Çocuk için besleyici yemekler yesin istiyordu. Hele sütlaç ve muhallebiyi eksik etmiyordu. Buna mukabil, Meral çalışan bir insan olarak, kendi hayatını yaşıyordu. Gençliğin verdiği mantıkla, bilhassa, ikinci kahvaltılarında, çay bardakları vs. bulaşıkları evyenin oraya yıkamadan bırakıyordu. Zaten eşime yardım olsun diye genellikle, bulaşıkları ben yıkıyordum. Üstelik Meral, bir de komşulara, kasabaya, deniz kenarına gidiyor, gelmek bilmiyordu. Eşimin bu gibi şeylerden hoşlanmadığını biliyordum.

Bir gün Yasemin hastalandı. Merali de alıp Şarköy Halk Sağlık Ocağına gittik. Genç bir doktor vardı. Üşütmüş diyerek, ona göre ilaçlar verdi. İki gün geçmesine rağmen, iyileşme emareleri görünmedi. Öyle berbattı ki, doktoru eve çağırdık. Yine muayene etti ama takviye edici ilaçlar yazmakla yetindi.

Gülşene durumu telefonla bildirdim,, 'zaten yoldayız , geliyoruz" dedi. Gece geç vakit eve geldiler. Durumu anlattım, Bülent "sabah olsun, hastaneye götürmemiz gerekebilir"dedi. Gülşen de aynı fikirde bulunuyordu.

Sabahleyin Hastaneye götürdük, Dahiye doktoru muayene ettikten sonra, "Hastanız kâlp krizi geçirmiş. Uzman doktor seminere gitti, hastayı Tekirdağ'a sevk edeceğim, hemen bir ambulans çağıralım" dedi.

Ambulans geldi, hastamıza serum taktılar, Gülşen ile ben hastamızın yanına, ambulans'a bindik, Ambulans o kadar eski tip, yollar o kadar bozuktu ki, sedyenin iki yanından hastayı tutmasak, neredeyse arabanın içine yuvarlanacaktı. Dikkatli ve ağır aksak, virajlı, Şarköy yolundan Ana yola çıkınca biraz rahatladık ve sürat kazandık. Tekirdağ hastanesinde doktor muayene etti ve eşimi yoğun bakıma yatırdı. Gülşen, "annemin yanında ben kalayım"dedi ise de, razı olmayıp, onları geri gönderdim.

Yoğun bakım odası, diğer hasta odalarını geçtikten sonra, koridorun sonuna doğru, solda

bulunuyordu. Koridorda iki giriş kapısı vardı. Birisi kadınlar, diğeri erkekler içindi. Oda büyüktü. Bir tarafta erkekler, bir tarafında da kadın hastalar yatıyordu. Aralarında ise tavandan aşağı doğru sarkan bir perde vardı. Odanın batı tarafında ise kapalı, oda içinde tuvalet ve lavoba bulunuyordu.. Hastane Koridorunun başlangıcında da umumi tuvaletler vardı. Bilhassa Doktor muayene ve kontrole geldiği zaman, perde kapanıyor, kadınlar erkekleri, erkekler kadınları görmüyordu. Yasemine yine serum takılmıştı. Allahtan ki oksijene ihtiyaç duyulmamıştı. Bazı hastalar Oksijenle de takviye ediliyordu.

Ben tabii olarak, eşime refakat ettiğim için kadınlar tarafında kalmıştım. Doktor da hiç ses çıkarmamıştı. Oturacak sandalye bile yoktu. Hemşireye sorduğumda, 'ister eşinizin yatağında, ister, hasta yoksa, koridordaki hasta odalarında, kalabilirsiniz' dedi. Tabii ben eşimin yatağının yanını etmiştim. Uyumak değil, uyur, uyanık, gözetleme, yardım ve istirahat şeklinde bulunuyordum...

Bir ara, odanın içindeki tuvalete girdim, pislik götürüyordu. Hemen şikayet edip temizletmek için hastabakıcının ve onu bulamayınca, doktorun odasına gittim. Ama ikisi de odalarında yoktular. Koridorda temizlikçi kadını buldum. Durumu anlattım, Eline bir kaç kuruş para vererek, temizlenmesini ve idamesini sağladım.

Her gün, bir veya iki defa, Gülşen ve Gülcan'a da anneleri hakkında, telefonla, bilgi veriyordum. Gülcan ilk haber verdiğimde çok üzülmüştü. "doktor kontrolünde, bir gün sonra serumu çıkaracaklar, merak etme"diyerek teselliye çalışmıştım.

Verilen yemekler pek iyi değildi, eşim fazla bir şey yemiyordu Bazen çorba ile iktifa ediyordu, Bazen de . Ona dışardan, tost gibi yemekler ve daha ziyade meyve getiriyordum.

Biz oradayken, yeni hastalar geliyordu. Bunlardan biri de,,Tekirdağ'ın yerli halkından, konuşmalarından anladığıma göre, Romanlardandı. Annesi, refakatçi olarak kalıyordu. Çok konuşan bir kadındı. Eşimle ahbap olmuşlardı. Eşimin üzerinde, İtalya'dan aldığımız, açık Pembe renkli, yazlık, güzel bir pijama vardı. Çingene kadını, onu illâki bana ver diye tutturmuştu. Eşim de "kızım, burada tek pijamam var, Buradan çıkınca Şarköy'e gidip birkaç gün kalacağız, bu nedenle, şimdi veremem. Madem sen İstanbul'da oturuyormuşsun. Bak sana kadıköy'deki adresimi vereyim, orada bize gel, söz sana pijamaları vereceğim" demişti. (Kadıköy'e dönünce, epey bekledik ama ne gelen olmuştu, ne de giden)

Gerçekten doktorun verdiği ilaçlar iyi gelmişti. Anlaşılan iyi bir doktordu. Artık taburcu edeceklerdi.. Beni ve komşumuz Roman kadınıni, Doktor muayenehanesine çağırıldı. Bize adresini verdi. Çarşı içindeydi. Roman kadınına, hazırlıklı olmalısın söyledim. Bizi çağırmasının bir sebebi vardı. İki refakatçi, doktorun yazıhanesine beraber gittik. Doktorun muayenehanesi Çarşı içindeki bir binanın ikinci katındaydı. İkimizi de bürosuna davet etti. Sanki hastanede söyleyemezmiş gibi, bize hastalarımızın durumundan, yazdığı ilaçların nasıl kullanılacağı, yemeklerinin nasıl olacağı, stresten uzak kalmaları gibi bir çok nasihatlerde bulundu. Doktorun maksadını anlamıştık. Bu nedenle, yardımcısı hemşire'ye giderek vizite parasını ödemek mecburiyetinde kalmıştık..

Taburcu olacağımız günü, Gülcan'a da Gülşen'e de bildirdim. Gülşen ile Bülent gelip

bizi Şarköy'e götüreceklerdi, Çünkü bizim araba oradaydı. Gülcan'da bana kocasının teklifini iletmişti.. Bizim araba klimasız olduğuna göre, Semih gelip bizi Kadıköy'e götürmek istemişti. Çünkü hava çok sıcak, ve onların arabası klimalıydı.' Doğal olarak, buna gerek olmadığını söylemiştim.

Hastaneden çıkacağımız gün, yatan hastalara şifalar diledik, doktor ve hemşirelere teşekkür ettikten sonra, Şarköy'e döndük. Birkaç gün de orada kalıp dinlendik, sonra sabahın erken saatinde yola çıkarak evimize Kadıköy'e geldik.

2.. DIŞ PROTEZİ

2002 Yılı'nı Eylül ayında, Gülşenler yazlıktan dönerken bize uğramışlardı. O arada Yaseminin dişleri rahatsızdı. Damat, "bize Ankara'ya gelin!, Gülşenin akrabası Seyfi, diş doktoru! Muayenehanesi Bahçelievlerde.. Otobüsle gelirsiniz, ben sizi doktora götürüp, getiririm," teklifinde bulundu. Dr. Seyfi beyin çocukluğunu, biz de biliyorduk.. Gülşen de iyi bir doktor olduğunu her zaman söylerdi.. Bu bakımdan aklımız yatmıştı.

2003 yılı, nisan ayında , otobüsle Ankara'ya gittik. Ana, baba çalıştığı için Nilsu'ya baba anne ve dede bakıyorlardı. Halen Ümit Köyde, bir çocuk yuvasına vermişlerdi. Dede sabahtan götürüyor. Öğleden sonra, saat, 1500-1600 civarında, arabayla gidip alıyordu. Bu defa, Nilsu'yu yuvadan aldıktan sonra, diş doktoru için Bahçelievler'e gidecektik. Evde bizden memnun olan, oyuncaklarını göstermek istiyen ve oynayan çocuk, Yuvadan çıkıp arabaya binince, bizimle konuşmaz oluyordu. Yolda bir müddet gittikten sonra, Ninesi Sana çikolata, yemiş alacağım' dediğinde ise, buzlar eriyor, ninesinin kucağına geliyor, dili çözülüyordu. Artık eve gidinceye kadar ve evde devamlı konuşuyordu.

Doktor Seyfi, bizi çok iyi karşılamıştı. Rahmetli babasından, anasından bahsettikten sonra, Yaseminin dişlerini muayene etti. Üst damak, ön dişlerinden beş tanesini çekecek protez yapacaktı. Dişleri çektikten sonra da bir müddet beklemek gerekiyordu. Böylece gide, gele misafirlik on yedi gün sürmüş ve Yasemin, hayat boyu kullanacağı çok iyi bir proteze sahip olmuştu.

3. YENİ ARABA

Yeni bir kanun çıkarılmıştı. 15 sene ve üzeri, kullanılmış arabalar için devlet, dört milyar lira ödeme yapacaktı. Bunun için araba sahipleri, arabalarını kullanılmaz duruma getirmeli şartı konulmuştu. İtalya'dan getirdiğimiz, Fiat -131 markalı arabayı 27 senedir kullanıyorduk. Bu, bizim için bir fırsattı. ORTA DOĞU isimli bir araba galerisi olduğunu biliyordum. Fiat marka arabalar satılıyordu. Eşimle birlikte Koşuyoluna gittik. Arabaları gördük, Satış müdürü Murat bey ile Fiat Palio marka, (motor gücü 1200 H/P) araba üzerinde anlaştık. Aynı zaman da klimalıydı. Artık yeni bir arabaya sahip olmuştuk Üstelik . ekonomikti.Eski arabadan da kurtulmuştuk.

4. BİR GÜNLÜK - ANKARA

Nadire ablam, kızı Semiha'da misafirdi. Genellikle nisan ayında Ankara'da da olsa, büyük kızı Makbule ile köye giderlerdi. Bu defa Makbulenin işi çıkmış köye gelemeyecekti.

Nasıl olsa Ankara'ya gitmek istiyorduk. Hem eşimi hem de Gülşenleri sevindirmek düşüncesinde idim. Ablama, "Seni de köye bırakalım" Dedim. Memnun oldu.

2004 yılı, nisanın ilk haftasında yola çıktık. Yolda bir dinlenme tesisinde yemek yedikten sonra yola devam ettik. GÜDÜL sapağından önce güya benzin alacaktım. Ama benzinciye sapamadan yoluma devam etmişim.. Bu durumda, her ihtimale karşı, benzini GÜDÜL'den almaya karar verdim. Köy tarafına dönmeden GÜDÜL'e doğru yola devam edince, Yasemin arkasına dönüp, "Nadire, kardeşin bizi kaçırıyor"dedi ve gülüştük. Benzin aldıktan sonra köye dönüp Nadireyi evine bıraktık. Ablam, "İçeri girin de biraz dinlenin" dedi ama, girmeden yolumuza devam ettik.

Gülşenlerin de geleceğimizden haberleri vardı. Fakat, köyde biraz kalırız diye düşündüklerinden, erken gelmemize şaşırmışlardı.

Akşam yemeğine kadar, muhabbet devam etti. Akşam yemeğinden sonra, televizyon seyretmeye başlayınca, Yasemin "ben gidip yatayım" dedi. Bana "sen de fazla oturma, erken gel" demeyi unutmadı. Misafir yatak odasında, o tek kişilik karyolada ben de çek-yat da yatıyordum. Onun yatağı hazırda zaten, benimkini de Gülşen ile beraber hazırladık. Eşim yattı ben de TV. seyretmek için döndüm.

Sabah erken kalkmaya alıştık. Kalktığımızda, Yasemin, "Ben eve dönmek istiyorum"dedi. Hayret ettim. "Ne oldu, neden dönmek istiyorsun" dediğimde, "Yatak taş gibi., belim, birkim ağrıdı"diye şikayet etti. Halbuki her gelişimizde aynı yatakta yatıyordu. Ben de "olur, döneğim!"dedim.

Gülşen ile damat uyandığında, "Anneniz İstanbul'a dönmek istiyor"deyince, şaşırp kaldılar. Gülşen kıyamet kopardı. "Madem bir gece kalacaktınız, niye geldiniz, ateş almaya mı geldiniz"diye söylendi durdu.. Yasemin bi kere karar vermişti, ikna etmek, döndürmek zordu. Nitekim kahvaltıdan sonra yola çıktık.

5. -ŞARKÖY (SON SEYAHAT)

Aynı sene, yani 5 Temmuz 2004 tarihinde, Şarköy'e gittik. Yasemin, daha yoldayken çok uzak diye şikayet etmeye başladı. Virajlı, Şarköy kavşağına sapınca, "bu kızın ne işi var buralarda, o, kalabalığı sever, böyle ıssız yerlerde ne işi var? Diye söylendi durdu. Ben de devamlı "Buraya ilk defa gelmiyoruz ki, oturdukları Site kalabalık, üstelik çok güzel, bahçeleri çiçekli, denize yakın, hayatlarından memnunlar, Nilsu da var yanlarında" dedimse de dinleyen kim!?

Ancak siteye gelince, memnun oldu. sanki ilk defa görüyormuş gibi beğendi. Hele Nilsu'yu görünce, "torunum" diye bi sarıldı ki!. Yine Nilsu, bizim sevdiğimiz, neşe kaynağımız oldu. Geceleri yatarken, yastığını kaptığı gibi bizim yattığımız odaya gelir, "ben sizinle yatmak istiyorum"diyerek ninesinin yatağına girerdi.. Babaanne zor ikna ediyordu "nineni rahatsız edersin kızım" diyerek.

Gündüzleri, bilhassa öğleden sonra, bisikletine binerek, "Kim beni, denize götüreceksin, arkadaşlarımla oynamaya, bisikletle yarışmaya gitmek istiyorum" diyordu. Tabii, genellikle ben götürüyordum. Bazen bakkala, gazete almaya gittiğimde, benim peşime takılır, çikolata, çiklet

aldırırdı. Bazen de dedesi götürüp, denize sokuyordu. Alışana kadar kıyameti koparıyor, göz yaş döküyordu. Eve geldiklerinde, Babaannesi, yine feryat-figan onu banyoya sokuyordu.

Aradan beş gün geçmişti ki Yasemin eve dönme isteğini açığa vurdu. Ne desek, ne etsek nafileydi. Eve dönecektik. Bir gün önceden bavul hazırlanmıştı. Sabah kahvaltısından sonra, arabayı park yerinden getirmeye gittim. Döndüğümde, çantasını çıkarmış, Nilsu'ya para veriyordu. Gülşen ile Damat bizi yolcu ettiler. Ay çiçeği tarlasından geçerken, aklıma geldi, arabayı durdurup, ayçiçekleri arasında Yaseminin fotoğrafını çekmiştim.

Yolda, bildiğimiz sergiden, Karpuz, kavun aldık. Tekirdağ'ı geçtikten sonra, Yasemin, dalmışken gözlerini açtı ve bana dönerek "Nilsu benim paramı çaldı" demez mi? "Sen çantandan para çıkararak verdin, ben gözümle gördüm" dememe rağmen, paranın çalındığında ısrar ediyordu. Bir türlü ikna edemedim.

Eve geldik, arabayı park ettikten sonra, bavulları ve diğerlerini yukarıya çıkardım. Öğle yemeğinde yiyelim diye, Gülşen börek koymuştu. Sofrayı hazırlayıp, börekleri ısıtırken, bir baktım balkona çıkmış, "Nilsu, Nilsu" diye avazı çıktığı kadar bağıriyordu. Hemen yanına koştum ve "Nilsu Şarköy'de, babaannesinin yanında, burada değil ki, niye burada arıyorsun"? Dedimse de ikna etmem çok zor oldu. Güya küçük bir çocuk görmüş, Nilsu'ya benzetmişti.

Düşündükçe, hareketlerinde bir anormallik hissetmeye başladım. Kendi, kendime karar verdim, hastaneye götürüp, bir doktora gösterecektim.